

[Leif Hermann]

aldirektørens cirkulære foruddiskonterer folketingets vedtagelse af ovennævnte forslag.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

I forbindelse med besvarelsen af spørgsmålet har jeg fået tilsendt et eksemplar af Københavns kommunes cirkulære af 1. oktober 1984 om samarbejde med politiet. Til det vil jeg gerne sige, at det er min opfattelse, som jeg bl.a. deler med justitsministeriet, at straffelovens regler om tavshedspligt ikke i almindelighed er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives fra en offentlig myndighed til en anden, som har et sagligt behov for dem, og at dette også gælder politiet.

Der er dog særlige tilfælde, hvor fortrolige oplysninger end ikke bør videregives til andre offentlige myndigheder, som har et sagligt behov derfor. Det gælder tilfælde, hvor det må tillægges væsentlig betydning for, at myndigheden kan opfylde sine funktioner på en tilfredsstillende måde, at der etableres et særligt fortrolighedsforhold mellem myndighedens personale og den personkreds, der betjenes.

Jeg har derfor ikke andre bemærkninger til det cirkulære, end at det er i overensstemmelse med den praksis og den lovgivning, der gælder på området i dag.

Leif Hermann (SF):

Jeg ved ikke, hvorvidt socialministeren er bekendt med højesterets kæremålsudvalgs kendelse af 20. juni 1978 i en sag fra Århus kommune. I den pågældende sag, der gik alle tre instanser igennem, siger landsretten i Viborg, at hensynet til hemmeligholdelse af disse oplysninger i denne konkrete sammenhæng, hvor det drejede sig om udlevering af navnene på nogle klienter i socialforvaltningen, burde vige for hensynet til sagens opklaring. Landsretten fastslår altså, at der foreligger en principiel pligt til hemmeligholdelse, men at denne hemmeligholdelse måtte vige i den konkrete sag. Højesteret stadfæster i henhold til grundene.

Jeg vil gerne bede socialministeren om at forklare mig, hvorvidt denne praksis er i overensstemmelse med det, socialministeren netop har sagt.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Der foreligger forskellige domme inden for området til belysning af problematikken, og en undersøgelse af den domspraksis fører altså til, at jeg ikke kan svare andet, end at det cirkulære, der henvises til fra spørgerens side, ikke ses at være i strid med, men ses at være i overensstemmelse med den lovgivning og den praksis, der eksisterer på området.

Det er måske spørgeren bekendt, at der har været et udvalgsarbejde omkring hele dette store principielle område. Det har givet anledning til, at man fra justitsministeriets side har sendt et udkast til udtalelse i straffelovrådet, og før der kommer noget derfra, vil det være vanskeligt at sige noget mere præcist for så vidt angår fremtidige lovbestemmelser.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil godt bede ministeren fortælle mig, hvorvidt der er senere retspraksis, også fra højesteret, som går på tværs af den nævnte kendelse, og forklare mig, om det egentlig ikke havde været rimeligt, at Københavns kommunes socialdirektør havde afventet det arbejde, der er pågået i tavshedspligtsudvalget, samt folketingets stillingtagen til det ændringsforslag til forvaltningslovens § 6 b, som udvalget foreslår.

Carsten Andersen (SF):

Ministeren har flere gange brugt udtrykket, at det omtalte cirkulære ikke er i strid med den daglige praksis. Jeg vil først dels henvise til socialministeriets eget cirkulære om rådgivning og tilsyn efter bistandsloven, hvori det siges, at der i rådgivnings- og vejledningsarbejdet netop er brug for et særligt tillidsforhold imellem socialforvaltningen og klienten, dels til det af Københavns kommune i samarbejde med politiet udstedte cirkulære, hvorfra jeg citerer:

»... et samarbejde med politiet vedrører personer, som ikke er eftersøgt, men som politiet af forskellige grunde har behov for at få kontakt med.«

Dernæst vil jeg spørge, hvorfra ministeren har fået at vide, at det er daglig praksis, at man ved, hvilke personer politiet ønsker at tale med, og at man faktisk tilbageholder dem i forvaltningerne, indtil politiet kan komme og tale med dem.